

Стотинак чланова удружења синдиката пензионисаних војних лица протестовало је испред Владе Србије. Од надлежних траже да поштују одлуку Уставног суда поводом смањења пензија за некадашње војнике. Пиштаљке и транспаренти, по свему судећи, били су узалуд.

Војни пензионери, окупљени око неколико удружених синдиката, протестовали су испред Владе Србије због, како наводе, чињенице да им је држава отела део пензије. Њихове апеле нико не чује, иако су, кажу, сви аргументи на њиховој страни, пише [Н1](#).

Нису мислили да ће под старе дане морати да марширају и то за своја права.

Кажу да су им права ускраћена још пре 10 година, кад су свим пензионерима, осим њима, примања повећања 11 одсто, док је њихово повећање било свега 6 процената.

Иако је Уставни суд још 2012. донео пресуду у њихову корист, држава по том питању није урадила ништа. Међу окупљенима је било и високих официра ЈНА.

Нису мислили да ће и у пензији морати да марширају. Уместо стројевог корака, бивши војници шетају за своја права. Држава коју су читав радни век бранили, сада их, под старе дане, није заштитила, већ како кажу, опљачкала.

"Рекли су ми неки - Миле, немој у политику. Како да не, кад политика је та која нас све коље, дави и тера на онај свет пре времена", каже Миле Делић из Удружења синдиката пензионисаних војних лица Србије.

До протеста испред Владе довела их је, кажу, дискриминација која траје већ десет година. 2008. су свим пензионерима, осим њих, повећана примања за 11 одсто. Иако је Уставни суд пресудио у њихову корист, држава је пре три године донела закључак којим им је поново одузет новац који им припада.

"Питам нашу власт - зашто сте нам отели наше право и зашто нас терате да поново по судовима тражимо правду. Је л' то зато што знате да ваше партијске судије неће судити по закону, већ по вашој вољи и процени - да ли ће се одлука свидети вама или не", рекао је Радован Раковић из Удружења синдиката пензионисаних војних лица Србије.

Питања војних пензионера остала су без одговора. Ни министри, ни службеници Владе нису изашли да разговарају с пензионерима, иако су пред зградом били и појединци, чији је знак на еполети некад отварао сва врата.

"Ја нисам гладан. Нећу умрети од глади. Имам пензију, има жена пензију. Деца су нажалост, напољу. Ја сам поносан што сам их ишколовао, што су се снашли напољу. Али шта је са онима који нису? С друге стране, да је добра Србија, да јој је добро руководство, они би били данас овде са мном. Петоро унучади и двоје деце", каже пензионисани генерал-потпуковник Сава Пустиниња.

Управо због њих, али и садашњих војника који ће тек постати пензионери, кажу, неће одустати. Учиниће, додају, све што је у њиховој моћи да, након што скину униформу, не дођу до просјачког штапа. Признају, међутим, да је за победу у тој борби потребно да се и они млађи побуне.

([Н1](#))